

Συγκίνηση στην επέτειο των 65 ετών Ιερωσύνης του Οικουμενικού Πατριάρχη - Οι ευχές του Πατριάρχη Αλεξανδρείας και του Αρχιεπισκόπου Τιράνων

[Πατριαρχεία](#) / [Οικουμενικό Πατριαρχείο](#)

Τη συμπλήρωση 65 ετών από την εις διάκονον χειροτονία του εόρτασε ο Παναγιότατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στη γενέτειρά του, μαζί με τους Προκαθημένους των Εκκλησιών Αλεξανδρείας και Αλβανίας.

Το πρωί της Πέμπτης, 13 Αυγούστου 2026, Απόδοση της εορτής της Μεταμορφώσεως, στον Ι. Μητροπολιτικό Ναό της Παναγίας, τελέστηκε συλλείτουργο προεξάρχοντος του Οικουμενικού Πατριάρχου Βαρθολομαίου, με τη συμμετοχή των Μακαριωτάτων Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ. Θεοδώρου και Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας

κ. Ιωάννου. Συμμετείχαν, επίσης, οι Σεβ. Μητροπολίτες Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ, Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, Μύρων κ. Χρυσόστομος και Γουϊνέας κ. Γεώργιος. Επίσης, έλαβε μέρος, ο Πανοσιολ. Αρχιμανδρίτης κ. Βαρθολομαίος, Ηγούμενος της Αγιορειτικής Μονής Εσφιγμένου.

Εκκλησιάστηκαν ο επιχώριος Σεβ. Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλος, ο Θεοφιλ. Αρχιεπίσκοπος των εν τη Πόλει ΡΚαθολικών κ. Massimiliano Palinuro, κληρικοί, ο Οσιώτ. Μοναχός Ταράσιος Κουτλουμουσιανός, εκ προσώπου της Ιεράς Κοινότητας του Αγίου Όρους, Αθωνίτες μοναχοί, ο Πρόεδρος της Αδελφότητας των Αρχόντων Οφφικιαλίων της Μ.τ.Χ.Ε. «Παναγία η Παμμακάριστος» και Οικουμενικός Μέγας Ευεργέτης Εντιμολ. κ. Αθανάσιος Μαρτίνο, με τον Αντιπρόεδρο Εντιμολ. κ. Γεώργιο Προκοπίου και πλήθος Αρχόντων, η Γενική Γραμματέας Αποδήμου Ελληνισμού Εξοχ. κ. Μάιρα Μυρογιάννη, εκ προσώπου της Ελληνικής Κυβερνήσεως, και πλήθος συμπατριωτών του και φίλων της Ίμβρου.

Προ της Απολύσεως ο Παναγιώτατος τέλεσε τρισάγιο υπέρ αναπαύσεως της ψυχής του Γέροντος και ευεργέτου του, αιμνήστου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας κ. Μελίτωνος, ο οποίος για δέκα τρία χρόνια διαποίμανε την Ιερά Μητρόπολη Ίμβρου και Τενέδου, και ήταν εκείνος που στις 13 Αυγούστου 1961 χειροτόνησε στον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης τον Παναγιώτατο και του έδωσε το όνομα

Βαρθολομαίος.

Η ομιλία του Οικουμενικού Πατριάρχου

Εμφανώς συγκινημένος ο Οικουμενικός Πατριάρχης, στην ομιλία του, θυμήθηκε την ημέρα της εις διάκονον χειροτονίας του και αναφέρθηκε σε κάποιους σημαντικούς σταθμούς της έκτοτε μακράς διακονίας του στην Εκκλησία.

“Σας χαιρετώ με όλη μου την αγάπη, σας ευχαριστώ για την ευγενή παρουσία σας σ’ αυτή τη Θεία Λειτουργία, τη γεμάτη Ανάσταση, στον Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ίμβρου, όπου πριν ακριβώς εξήντα πέντε χρόνια σαν σήμερα έλαβα τη χάρη του πρώτου βαθμού της ιερωσύνης. Δοξάζω το υπεράγιον όνομα του Θεού της αγάπης για όσα επεδάψιλευσε πλουσιοπάροχα στον ταπεινό ικέτη Του. Με μεγάλη ευγνωμοσύνη μνημονεύω, μαζί με τους γονείς μου, του ονόματος του Γέροντος, πνευματικού πατρός, προστάτου και ευεργέτου μου μακαριστού Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνος, του μετέπειτα Γέροντος Χαλκηδόνας, αυτής της εμβληματικής μορφής της Μεγάλης Εκκλησίας και του χριστιανικού κόσμου, ο οποίος, εδώ, στον πανίερο τούτο τόπο, τέλεσε την εις διάκονον χειροτονονία μου.

13 Αυγούστου 1961, ημέρα Κυριακή, Απόδοσις της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Από νωρίς είχε γεμίσει η Εκκλησία. Στο δεξιό αναλόγιο έψαλλε ο καθηγητής της Αγγλικής Γλώσσας στο Ημιγυμνάσιό μας Δημήτριος Σωφρονίου Ο Μητροπολίτης Μελίτων εδέσποζε, αγέρωχος, με τα λαμπερά άμφια, με τις τελετουργικές κινήσεις του. Εγώ γεμάτος συγκίνηση και αγωνία. Από την Προσφώνηση του Γέροντά μου στην τελετή της χειροτονίας έμειναν χαραγμένες στο νού και στην καρδιά μου δύο φράσεις: Η πρώτη ήταν: «Καλώ σε Βαρθολομαίον, εις μνήμην Βαρθολομαίου του Κουτλουμουσιανού του Ιμβρίου».

Εγώ περίμενα να με δώσει το δικό του όνομα: Μελίτων. Εκείνος έκρινε ότι, δίνοντας το όνομα του λογίου ιερομονάχου Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανού, θα με συνέδεε με μία μεγάλη προσωπι-κότητα του νησιού μας, η οποία συνδύαζε, στο πρόσωπο και στη ζωή της, ιερωσύνη και λογιοςύνη, ευσέβεια και θεολογία, εκκλησιαστική διακονία, διδασκαλία και συγγραφή, καταγωγή από την Ίμβρο και ανοικτοσύνη, παρουσία και δράση σε πολλούς τόπους, στο Άγιον Όρος και το Αιβαλί, στην Πόλη του Κωνσταντίνου και τη Χάλκη, στη Θεσσαλονίκη και τη Μασσαλία, στη Βενετία και την Κέρκυρα. Ήθελε, επίσης, το όνομα να με θυμίζει την πολύτιμη προσφορά του Βαρθολομαίου στην παιδεία της Ίμβρου και την αξία

της θεολογίας και των γραμμάτων για το έργο του κληρικού και ευρύτερα.

Είναι εντυπωσιακό, ότι οι αλήθειες αυτές ακούστηκαν και στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, όταν κατά την εις πρεσβύτερον χειροτονία μου, στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος, τη 19η Οκτωβρίου 1969, ο Γέροντάς μου, ως Μητροπολίτης Χαλκηδόνος πλέον, με απηύθυνε τα εξής λόγια: «Πορεύεσαι προς διδασκαλίαν, την διδασκαλίαν του λόγου του Θεού. Και είναι πληρότης του θεολόγου να εναλλάσση την Αγίαν Τράπεζαν με την έδραν. Αυτή είναι η Πατερική ημών παράδοσις. Οι Πατέρες ήσαν θεολόγοι, διότι πρώτον ήσαν ιερείς και ποιμένες. Και δεν ήτο δυνατόν να νοηθή διδασκαλία της Θεολογίας άνευ βιώσεώς της από του Θυσιαστηρίου, άνευ της διαποιμάνσεως των ψυχών». Αυτά ειπώθηκαν, διότι η Εκκλησία με προόριζε να αναλάβω τη θέση του Καθηγητού Κανονικού Δικαίου στη Χαλκίτιδα Θεολογική Σχολή.

Η δεύτερη, αξονική για τη ζωή μου, φράση του Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου, εδώ, πριν εξήντα πέντε χρόνια, ακούστηκε ηχηρά, με συνεκλόνησε και με έδειξε το αμετάθετο και τελικό σημείο αναφοράς της ιερωσύνης και της ζωής μου, αλλά και της ζωής του κάθε Χριστιανού. Σύμφωνα με την Ευαγγελική περικοπή της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος (Ματθ. ιζ', 1-9), όταν ο Χριστός άγγιξε, μετά τη Μεταμόρφωσή Του, τους τρεις φοβισμένους μαθητές, οι οποίοι είχαν πέσει «επί το πρόσωπον αυτών», εκείνοι «επάραντες τους οφθαλμούς αυτών, ουδένα είδον ει

μη τον Ιησούν μόνον».

Τα λόγια «τον Ιησούν μόνον» ενεγράφησαν για πάντα στην ψυχή μου και λειτούργησαν ως πυξίδα στη ζωή μου. Ο Γέροντάς μου με νουθέτησε με έμφαση να ατενίζω, ως κληρικός πλέον, «τον Ιησούν μόνον». Αν το πράττω αυτό, όλα τα άλλα θα έρχονται και θα προστίθενται, κατά το Βιβλικόν «Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν» (Ματθ. στ', 33).

Είκοσι ενός ετών τότε η Μετριότης μου. Μόλις είχα αποφοιτήσει από την Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης. Όλα αυτά ήλθαν σαν επικύρωση και επιστέγασμα όλων όσων με edίδαξε η Ίμβρος στα παιδικά μου χρόνια και η Χάλκη από τα δέκα τέσσερά μου και εξής, αλήθειες που έμελλε να αποδειχθούν καθοριστικές στη ζωή μου. Στο χωριό μου, τους Αγίους Θεοδώ-ρους, φώλιασε στην ψυχή μου η βαθειά πίστη στον Θεό, η ακλόνητη εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του, το δέσιμο με την «καλήν λίαν» δημιουργία, και η ευγνωμοσύνη για τη φύση που προσφέρει αφειδώλευτα τα αγαθά της στη ζωή μας, στον άνθρωπο και σε όλα τα ζωντανά. Εδώ γεννήθηκε ο πόθος μου για την ιερωσύνη, για την απροϋπόθετη διακονία της Εκκλησίας. Εδώ, στο σχολείο του χωριού μου και στην Κεντρική μας Σχολή, αγάπησα με πάθος τα γράμματα, τα βιβλία, το διάβασμα."

Και ο Παναγιώτατος συνέχισε:

Στην Ίμβρο και τη Χάλκη οφείλω την αγάπη για τη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας, τον θαυμασμό προς τον πολιτισμό της Ορθοδοξίας, προς τη γνώση που απελευθερώνει, που διευρύνει τους ορίζοντες, που πλαταίνει τον κόσμο. Εδώ και στη Χαλκίδα Τροφό Σχολή έμαθα να σέβομαι τον «δάσκαλο», αυτόν που πάνω απ' όλα τοποθετεί το παιδί, την πρόοδο και την προκοπή του. Αυτήν την ευγνωμοσύνη για τους δασκάλους μου την ένιωθα σε όλη μου τη ζωή, όπου κι αν σπούδασα. Ο δάσκαλος παραμένει για μένα ιερή μορφή και θεωρώ το έργο του «αγία αποστολή», όπως έλεγε ο μακαριστός καθηγητής Βασίλειος Τατάκης. Γιατί ο δάσκαλος δεν δίνει μόνο γνώσεις, αλλά και αξίες και ιδανικά.

Ευγνωμονώ και μακαρίζω τους δασκάλους μου στην Ίμβρο και τη Χάλκη και επειδή με ενεφύσησαν τον θαυμασμό και την αγάπη για την ελληνική γλώσσα, τη «μητρική γλώσσα του πνεύματος», για τη λογοτεχνία, πάνω απ' όλα για την ποίηση, για την Αρχαία Ελλάδα και για το «εκχριστιανισμένο» πλέον, μέσα στην Εκκλησία, με θεική πρόνοια και σφραγίδα, ελληνικό πνεύμα, για το θαύμα της σύζευξης γνώσης και πίστης, «κατά λόγον ζην» και «κατά Χριστόν ζην», για την αλληλοπεριχώρηση του νού και της καρδιάς, για τη βιωματική αλήθεια ότι η αρχαία ελληνική σοφία, στην αυθεντική έκφρασή της, και η χριστιανική ελευθερία,

συγκροτούν την πιο ρωμαλέα πρόταση ζωής και ήθους στην ιστορία του πολιτισμού.

Αυτά που ακολούθησαν, στη μετεκπαίδευσή μου στη Ρώμη, στην Ελβετία και στη Γερμανία ήταν εμβάθυνση και διεύρυνση, αποκάλυψη του βάθους και της εμβέλειας, ώριμη κατανόηση αυτών που εμφυτεύθηκαν στο μυαλό και στην καρδιά μου, στην ερατεινή μικρή μου πατρίδα και στη Θεολογική Σχολή της Χάλκης.

Όσο σκέπτομαι αυτά που οφείλω στην Ήμβρο, εδραιώνεται μέσα μου η βεβαιότητα, ότι στην βαθιά υπαρκτική αρματωσιά, την αναπόσπαστα δεμένη με την πίστη στην πρόνοια του Θεού, οι συντοπίτες μου, τόσο αυτοί που έμειναν στο λαβωμένο νησί μας μετά «το μαύρο 1964», όσο και εκείνοι που ξενιτεύθηκαν άκοντες, κατάφεραν όχι μόνο να επιβιώσουν, αλλά να διασώσουν «το εμέτερον», τον δικό μας τρόπον του βίου, που μας ενώνει με ολόκληρη την πορεία του Γένους, με το κοινό παρελθόν και το παρόν, και εγγυάται το μέλλον μας. Χάρη σε αυτούς που έμειναν στην Ήμβρο στα πέτρινα χρόνια, όσοι ημέτεροι επέστρεψαν στην πατρώα γη, μετά από δεκαετίες, βρήκαν τις εκκλησίες μας ανοιχτές, την πανάρχαια λαλιά μας ζωντανή, τα χωριά μας, με πολύπαθη αλλά υπαρκτή την ταυτότητά τους.

Τους ευγνωμονούμε για όλα αυτά. Εκφράζουμε επίσης την αναγνώριση και την αγάπη μας για όλους τους ξενιτεμένους Ιμβρίους για όσα πέτυχαν, καθώς και τον έπαινό μας προς τα Ιμβριακά Σωματεία για τους πολλούς αγώνες τους.

Χαιρόμαστε όλοι για όσα θετικά και ελπιδοφόρα ζή σήμερα η Ίμβρος. Για την επαναλειτουργία των σχολείων μας, για την αύξηση του αριθμού των Ομογενών στο νησί, για το πηγαίο ενδιαφέρον της Ιμβριακής νεολαίας, όπου γης, για τη γενέτειρα των γονιών και των προγόνων τους. Προτρέπουμε τους νέους και τις νέες μας να αγωνισθούν για το σήμερα και το αύριο της Ίμβρου, να συμμετέχουν με σφρίγος και δυναμισμό στην προσπάθεια βιώσιμης παρουσίας της Ομογένειας.

Στο κέντρο της ταυτότητάς μας ανήκει ο πνευματικός μας πολιτισμός, ο αξιακός προικισμός και η ιεράρχηση των αξιών, εγχαραγμένα στα μύχια της ψυχής μας. Ίσχυε ανέκαθεν και θα παραμένει σε ισχύ και στο μέλλον, ότι οι εξωτερικές συνθήκες και το κοινωνικό περιβάλλον επηρεάζουν τον έσω άνθρωπο, χωρίς όμως να τον καθορίζουν. Όπως αναφέραμε στο Πανιμβριακό μας Συνέδριο στην Αθήνα πριν δύο περίπου χρόνια, «η φορά της διαμόρφωσης του ήθους, του πνευματικού πολιτισμού, δεν είναι από την κοινωνία προς την ανθρώπινη καρδιά, αλλά αντιστρόφως: από τον έσω άνθρωπο προς τα έξω». Δεν είναι δυνατόν να υπάρξει ανάπτυξη που να μη περιλαμβάνει και την πνευματική διάσταση.

Ατενίζουμε το μέλλον της Ομογένειας στη γενέτειρά μας με αισιοδοξία. Πολλά από τα θετικά που συνέβησαν τις τελευταίες δεκαετίες στο νησί ήταν αδιανόητα λίγα χρόνια πριν. Η ιστορία είναι ο χώρος του απρόβλεπτου και των εκπλήξεων. Βέβαιο είναι όμως ότι, παράλληλα με αυτά που δεν εξαρτώνται από τη θέλησή μας, τα «ουκ εφ' ημίν», υπάρχουν αυτά που μπορούμε να πετύχουμε με αυτοπεποίθηση και αγωνιστικότητα, τα «εφ' ημίν». Αυτά διδάσκει η πείρα των αιώνων. Επαναλαμβάνουμε και αυτή τη στιγμή, ότι στον αγώνα αυτόν «κανείς δεν περισσεύει». “

Ο Παναγιώτατος εξέφρασε τις ευχαριστίες του προς τον Θεό για το δώρο της Ιερωσύνης και για το σύνολο της διακονίας του στην Εκκλησία, αναφέρθηκε στην αποστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου, και ευχαρίστησε τους αδελφούς του Προκαθημένους, τους Αρχιερείς, τον ιερό κλήρο και τον πιστό λαό που τίμησαν με την παρουσία τους αυτή την σημαντική ημέρα στην πορεία της ζωής του ως κληρικού της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας.

“Ευγνωμονώ τον πανάγαθο Θεό για το ύψιστο δώρο της ιερωσύνης, οκτώ έτη ως διάκονος, τέσσερα ως πρεσβύτερος, δέκα οκτώ ως Μητροπολίτης και τριάντα πέντε ως Οικουμενικός Πατριάρχης στη διακονία του εν απάση τη δεσποτεία Κυρίου χριστωνύμου πληρώματος της Μεγάλης Εκκλησίας, της διορθοδόξου συνεργασίας, των διαχριστιανικών και των διαθρησκειακών διαλόγων, της ειρήνης και της αλληλεγγύης, της προστασίας του φυσικού περιβάλλοντος, της συνάντησης της Εκκλησίας με τον σύγχρονο κόσμο.

Ολόκληρη η πορεία μου υπήρξε «ζωή εν διαλόγω». Θεωρούσα την εσωστρέφεια, την κλειστότητα, την αυτάρκεια, την αυταρέσκεια, τον στείρο μονόλογο, ως ξένα προς τον προικισμό του ανθρώπου με «λόγον», με σκέψη δηλαδή και ικανότητα επικοινωνίας, αλλά και ασύμβατα με την Ορθόδοξη πίστη μας, η οποία είναι κλήση και ώθηση προς κοινωνία της ζωής και σχέση, συνάντηση με τον συνάνθρωπο, αλληλεγγύη και ειρηνική συνύπαρξη. Όλα αυτά λειτούργησαν ως κίνητρο για τις πρωτοβουλίες σε πολλούς τομείς, για να επιτευχθεί η σύμπραξη για την αντιμετώπιση των μεγάλων προκλήσεων των καιρών.

Τίποτε από όλα αυτά δεν θεώρησα δικό μου κατόρθωμα. Σε όλες τις εκδηλώσεις τιμής προς το πρόσωπό μου, η αμηχανία μου μετριάζεται από τη βεβαιότητα ότι αυτές αναφέρονται στη Μεγάλη Εκκλησία και αποτελούν αναγνώριση της προσφοράς της. Η Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία θα συνεχίσει το έργο διακονίας του ανθρώπου και του κόσμου εις το διηνεκές, από τον τόπο όπου ετάχθη από το Θεό, πάντοτε με απόλυτη προσήλωση και πιστότητα στη δογματική και κανονική παράδοση της Ορθοδοξίας, με ποιμαντική φαντασία και με ευαισθησία για τον άνθρωπο και τις υπαρξιακές του ανάγκες, με άξονα την αναφορά του ανθρώπου στον Θεό ή μάλλον την αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, που δίνει αιώνια προοπτική στην ύπαρξή του.

Ποτέ το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν υπήρξε θεατής της πορείας των ανθρωπίνων πραγμάτων, από φόβο ότι το ενδιαφέρον για τον κόσμο οδηγεί αναπότρεπτα σε εκκοσμίκευση της Εκκλησίας. Ο Κυριακός λόγος προς τον λαό του Θεού είναι σαφέστατος: «Υμείς εστε το άλας της γης .. Υμείς εστε το φως του κόσμου· ου δύναται πόλις κρυβήναι επάνω όρους κειμένη» (Ματθ. ε', 13 - 14). Το έχω αναφέρει πολλές φορές, το επαναλαμβάνω και ενώπιόν σας, ότι το «Λάθε βιώσας», δηλαδή η αρχή «Ζήσε χωρίς να φαίνεσαι», δεν είναι η ορθή απάντηση στην κλήση του Θεού. Καθώς έχει λεχθεί, «δεν μπορούμε να πορευόμαστε προς τον Θεό και να γυρνάμε την πλάτη μας προς τον συνάνθρωπο».

Κατακλείοντας, εκφράζω τις ειλικρινείς ευχαριστίες μου προς τους Μακαριωτάτους Προκαθημένους των αγιωτάτων Εκκλησιών Αλεξανδρείας κ. Θεόδωρο και Αλβανίας κ. Ιωάννη, οι οποίοι, με την τιμία συνοδεία τους, βρίσκονται προφρόνως κοντά μας για να συνεορτάσουμε τη συμπλήρωση εξήντα πέντε ετών από τη χειροτονία μου εις διάκονον. Είμαι ευγνώμων για την αγάπη Σας, Μακαριώτατοι και προσφιλέστατοι αδελφοί εν Χριστώ. Προσεύχομαι στον Τρισάγιο Θεό να Σας κρατύνει στην υψηλή και πολυεύθυνη πρωθιεραρχική αποστολή Σας και να Σας χαρίζει υγεία και όλα τα ουράνια δωρήματά Του.

Στο ίδιο πνεύμα, απευθύνω εγκάρδιο χαιρετισμό και πολλές ευχαριστίες προς τους Τιμιωτάτους αδελφούς Ιεράρχας, προς τον ιερό κλήρο και τους μοναστάς, προς τους επισήμους εκπροσώπους των Θεσμών, προς τους Εντιμολογιωτάτους Άρχοντας Οφφικιαλίους της Μεγάλης Εκκλησίας, με επί κεφαλής τον Πρόεδρο της Αδελφότητας «Παναγία η Παμμακά-ριστος» και Οικουμενικό Μέγα Ευεργέτη κ. Αθανάσιο Μαρτίνο, προς τους εκπροσώπους των Ιμβριακών Σωματείων, προς τους Ελλογιμωτάτους εκπαιδευτικούς, τους φίλους της Ίμβρου, προς τους προσφιλείς μαθητές και τις μαθήτριες και τη νεολαία μας, για τους οποίους αισθάνομαι υπερήφανος, προς τους αγαπητούς συμπατριώτες μου, προς όλους εσάς που συμμετέχετε σε αυτήν την εόρτια Σύναξη και στον καθένα σας χωριστά. Χαιρετώ επίσης τους εκ του μακρόθεν και εν πνεύματι παρόντας συγκυρηναίους Ιεράρχας ανά την οικουμένην, και ευλογώ την εν τη Πόλει Ομογένεια και όλα τα τέκνα της Μητρός Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως σε ολόκληρη την υφήλιο. Ιδιαίτερες ευχαριστίες απευθύνω προς τον Ποιμενάρχη μας άγιον Ίμβρου και Τενέδου κ. Κύριλλο, για όσα προσφέρει στην Επαρχία του και για τους κόπους της οργάνωσης όλων των επετειακών εκδηλώσεων.

Περαίνω οριστικά τον λόγον, με την υπόσχεση ότι, του Θεού συνεργούντος, θα συνεχίσω, μέχρις εσχάτης μου αναπνοής, να έρχομαι, ταπεινός προσκυνητής, στη γενέτειρά μου, για να αναβαπτίζομαι υπαρκτικά και να ξαναγίνομαι νοερά το παιδί που ακολουθούσε τον μακαριστό π. Αστέριο, προσευχόταν χαμηλόφωνα σε όλη τη διαδρομή και προγευόταν ανυπόμονα της χαράς της Θείας Λειτουργίας που θα τελούσε ο αγαθός Λευίτης της Ίμβρου. Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν!

Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ

Προηγουμένως, τον Παναγιώτατο προσφώνησαν ο Σεβ. Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνας κ. Εμμανουήλ, εκ μέρους της Ιεραρχίας του Οικουμενικού Θρόνου, και ο Μακ. Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Ιωάννης.

Ο Μητροπολίτης Χαλκηδόνας αναφερόμενος στη σημασία της σημερινής επετείου επεσήμανε, τα εξής:

“Και επιτρέψατέ μοι, Παναγιώτατε, να επιμείνω ολίγον εις το σημείον το οποίον η σημερινή επέτειος προβάλλει μετ’ εμφάσεως. Δεν εορτάζομεν ανάρρησιν, ούτε ενθρόνισιν, ούτε ανάληψιν αξιώματος. Την εις διάκονον χειροτονίαν εορτάζομεν, τον πρώτον δηλαδή βαθμόν της ιερωσύνης, την κατωτέραν βαθμίδα, το οράριον

και το ριπίδιον και την σιωπηλήν υπηρεσίαν παρά την αγίαν Τράπεζαν. Η επιλογή αυτή ουδόλως υπήρξε τυχαία, δεδομένου ότι εις την εκκλησιαστικήν συνείδησιν ο διάκονος ουδέποτε παύει να είναι διάκονος, και όταν ακόμη περιβληθή το ωμοφόριον, και όταν ακόμη αναβή εις τον πρώτον της Ορθοδοξίας Θρόνον, επειδή Αυτός ο Κύριος ώρισεν άπαξ διά παντός το μέτρον, ειπών: «εγώ δε ειμι εν μέσω υμών ως ο διακονών» (Λουκ. κβ´, 27).

Η διακονία του σταυρού και της σιωπής, των αγρυπνιών και των ανωνύμων πόνων, των κεκλεισμένων θυρών και των ανοικτών πληγών, των ατελευτήτων οδοιποριών υπέρ της ενότητος των αδελφών και της προστασίας της τραυματιζομένης κτίσεως, ιδού τι συνιστά το αληθές περιεχόμενον της εξηκονταπενταετίας ταύτης. Η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως γνωρίζει, ως ουδεμία άλλη, ότι η τιμή αυτής εμετρήθη πάντοτε διά του μέτρου της θυσίας. Και ο λαός αυτής, ο ολιγοστός και ευγενής, ο παραμείνας εις την Πόλιν και ο διασπαρείς εις τα πέρατα, αναγνωρίζει εις το πρόσωπον Υμών τον πατέρα ο οποίος ουδέποτε εζήτησεν ανάπαυσιν.

Παρίστανται σήμερον εν τω αυτώ θυσιαστηρίω, Παναγιώτατε, δύο Προκαθήμενοι Εκκλησιών, ων η παρουσία προσδίδει εις την ημέραν διάστασιν διορθόδοξον. Ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας κύριος Θεόδωρος κομίζει την ευωδίαν του Αποστολικού Θρόνου του Αγίου Μάρκου και των απείρων εκείνων ιεραποστολικών κόπων οίτινες αρδεύουσι την ήπειρον την αφρικανικήν, την μεγάλην, την δοκιμαζομένην. Ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κύριος Ιωάννης κομίζει την μαρτυρίαν Εκκλησίας αναστάσης εκ των ερειπίων, ζώσαν απόδειξιν ότι αι πύλαι άδου Εκκλησίας ου κατισχύουσιν (πρβλ. Ματθ. ιστ´, 18). Και η κοινή αυτή αναφορά των τριών Θρόνων εις εν Ποτήριον προσφέρει εις την Ορθοδοξίαν εικόνα της ενότητος πολλώ ευγλωττοτέραν πάσης διακηρύξεως.” [[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ το πλήρες κείμενο της ομιλίας του Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνας](#)]

Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κ.κ. Ιωάννης

Ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας Αλβανίας, στην ομιλία του, απευθυνόμενος προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη είπε:

Με βαθιά χαρά και ειλικρινή συγκίνηση αξιωνόμαστε σήμερα να βρισκόμαστε στην Ίμβρο, τη γενέτειρά Σας, και να συλλειτουργούμε μαζί Σας στον ίδιο αυτόν ναό, όπου, ακριβώς πριν από εξήντα πέντε χρόνια, στις 13 Αυγούστου 1961, λάβατε τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης με την επίθεση των χειρών του αιδίδιμου Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνος.

Η παρουσία μας εδώ, καθώς πλησιάζει η μεγάλη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, μας καθιστά κοινωνούς όχι μόνο της χαράς Σας, αλλά και του βαθύ Σας πόθου της επιστροφής.

Ο Όμηρος, ο ποιητής που με την «Οδύσσεια» ύμνησε όσο κανείς άλλος τον πόθο της επιστροφής, είναι ο ίδιος που στην «Ιλιάδα» μνημονεύει μαζί την Τένεδο και την Ίμβρο: «μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης». Τις ένωσε μέσα στον ίδιο στίχο. Και, αιώνες αργότερα, η Εκκλησία τις ένωσε πάλι υπό το ίδιο όνομα:

Ιερά Μητρόπολις Ίμβρου και Τενέδου.

Ο πόθος της επιστροφής, κατά τον Όμηρο, δεν είναι απλώς μία ανάμνηση ούτε μία παροδική νοσταλγία. Είναι μία δύναμη που θέτει σε κίνηση ολόκληρη την ύπαρξη.

Παναγιώτατε, Μέσα σε αυτόν τον ναό, πριν από εξήντα πέντε χρόνια, γονατίσατε για να λάβετε τη χάρη της διακονίας. Εδώ συναντήθηκαν αυτές οι δύο μορφές του πόθου της επιστροφής: η αγάπη προς τη γενέτειρα και η ανταπόκριση στην κλήση του ουράνιου Πατέρα. Ακούσατε τη φωνή Του σαν γνώριμη φωνή, σαν τη φωνή του Καλού Ποιμένου, και παραδώσατε ελεύθερα τον εαυτό Σας στην κλήση Του.

Εδώ λάβατε τον πρώτο βαθμό της ιερωσύνης. Όχι για να υπηρετηθείτε, αλλά για να διακονήσετε· όχι για να αναζητήσετε ανθρώπινη δόξα, αλλά για να ποιμάνετε το πνευματικό ποίμνιο της Εκκλησίας του Χριστού.

Κανείς από τους παρισταμένους εκείνη την ημέρα δεν μπορούσε να γνωρίζει ολόκληρη την πορεία που ανοιγόταν μπροστά στον νέο εκείνο διάκονο. Μόνον ο Θεός γνώριζε το βάρος που θα καλούσασταν να σηκώσετε και την ευθύνη που θα αναλαμβάνατε απέναντι στην Εκκλησία και την Ορθοδοξία.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, προκάτοχός Σας στον Θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, γράφει ότι η ιερωσύνη ασκείται μεν επί της γης, ανήκει

όμως στην τάξη των επουρανίων πραγμάτων. Γι' αυτό και το βάρος της δεν μπορεί να μετρηθεί με ανθρώπινα μέτρα.

Από την κλίση του αυχένα εκείνη την ημέρα άρχισε μία πορεία που έμελλε να οδηγήσει στον Πάνσεπτο Οικουμενικό Θρόνο. Σήμερα, ύστερα από εξήντα πέντε χρόνια, δεν εγκωμιάζουμε απλώς έναν άνθρωπο· δοξάζουμε και ευχαριστούμε τον Θεό, διότι ο χρόνος φανέρωσε τη σοφία της Προνοίας Του και επιβεβαίωσε την κλήση.

Με πίστη, υπομονή και επιμονή υπηρετήσατε τα μεγάλα εκκλησιαστικά ζητήματα.

Πριν από δέκα χρόνια, με τη χάρη του Θεού και ύστερα από μία επίπονη και υπομονετική προετοιμασία, η οποία διήρκεσε περισσότερο από μισό αιώνα, συνήλθε στην Κρήτη η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Υπήρξαμε μάρτυρες των προσπαθειών Σας για την ενότητα της Εκκλησίας, των κόπων και των αγώνων Σας. Και όσα είδαμε με τα μάτια μας και ακούσαμε με τα αυτιά μας, τα μαρτυρούμε σήμερα με ευγνωμοσύνη. Η Εκκλησία της Αλβανίας συμμετείχε στη Σύνοδο με πλήρη συνείδηση της ιστορικής και θεολογικής ευθύνης της.

Κατά τα έτη της πατριαρχικής Σας διακονίας, Παναγιώτατε, η ορθόδοξη λατρεία

αντήχησε ξανά σε τόπους όπου είχε σιγήσει επί δεκαετίες: στην Καππαδοκία, στην Παναγία Σουμελά και σε άλλους ιερούς τόπους των Πατέρων. Τα σχολεία της Ίμβρου ξανάνοιξαν και τα παιδιά επέστρεψαν στα θρανία τους. Το ποίμνιο της Κωνσταντινουπόλεως ενισχύθηκε και η φωνή του Οικουμενικού Πατριαρχείου ακούστηκε με παρρησία σε ολόκληρο τον κόσμο, μεταδίδοντας το μήνυμα της Ορθοδοξίας, της ειρήνης, της καταλλαγής και της προστασίας της δημιουργίας του Θεού.

Αυτή τη στοργική μέριμνα της Μητρός Εκκλησίας βίωσε και η Ορθόδοξος Εκκλησία της Αλβανίας, σε μία από τις κρισιμότερες στιγμές της ιστορίας της. Όταν εξήλθε από τη μακρά νύχτα του αθεϊστικού διωγμού, απογυμνωμένη από τις ορατές δομές της και με τις ανθρώπινες δυνάμεις της σχεδόν εξαντλημένες, η Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως δεν την άφησε μόνη.

Η Εκκλησία της Αλβανίας είχε διωχθεί, ερημωθεί και φαινόταν νεκρή· όμως δεν είχε πεθάνει. Οι ναοί και οι μονές της είχαν κλείσει, λεηλατηθεί, αλλοτριωθεί ή καταστραφεί. Η λατρεία είχε απαγορευθεί διά νόμου. Οι κληρικοί είχαν φυλακιστεί, εξοριστεί, είχαν υποστεί άγριους διωγμούς ή είχαν μαρτυρήσει. Μία ολόκληρη γενιά είχε μεγαλώσει χωρίς να γνωρίσει από κοντά τη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας.

Μέσα σε εκείνη την κατάσταση ερημώσεως και βαθιάς δοκιμασίας, η Μήτηρ Εκκλησία απέστειλε ως Πατριαρχικό Έξαρχο έναν άξιο εργάτη του Ευαγγελίου, τον αοίδιμο Αρχιεπίσκοπο Αναστάσιο, ο οποίος έμελλε να γίνει ο αναστηλωτής της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας.

Υπάρχει, επομένως, και ένας ακόμη δεσμός που ενώνει σήμερα τους τρεις Προκαθημένους των Εκκλησιών. Ο δεσμός αυτός είναι ένα πρόσωπο το οποίο δεν βρίσκεται πλέον σωματικά ανάμεσά μας, αλλά το έργο και η προσφορά του άφησαν ανεξίτηλα ίχνη στις Εκκλησίες μας: ο αοίδιμος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι η ψυχή του αγάλλεται, βλέποντας τους Προκαθημένους των Εκκλησιών να συναντώνται με πνεύμα αδελφότητας και ενότητας. Πολλές φορές είχε τονίσει ότι ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα της Πατριαρχίας Σας, Παναγιώτατε, υπήρξαν ακριβώς οι Συνάξεις των Προκαθημένων των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών.

Και στο σημείο αυτό, επιτρέψτε μας, Μακαριώτατε Πάπα και Πατριάρχα Αλεξανδρείας, να στραφούμε με ευγνωμοσύνη και προς Εσάς και προς το Πατριαρχείο Αλεξανδρείας.

Γι' αυτό η σημερινή παρουσία των δύο Πρεσβυγενών Πατριαρχικών Θρόνων έχει ιδιαίτερη σημασία για την Εκκλησία της Αλβανίας. Η Αλεξανδρεία υπήρξε ο χώρος της ώριμης ιεραποστολικής διακονίας του Αναστασίου, ενώ η Κωνσταντινούπολη υπήρξε η Μητηρ Εκκλησία που τον απέστειλε στην Αλβανία ως Πατριαρχικό

Έξαρχο.

Παναγιώτατε, Σήμερα φέρνουμε ενώπιόν Σας την αγάπη, την ευγνωμοσύνη, τις προσευχές και τις ευχές του κλήρου και του λαού της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, επαναλαμβάνοντας σήμερα —και θα το επαναλαμβάνουμε πάντοτε— ότι η Εκκλησία της Αλβανίας γεύθηκε και εξακολουθεί να γεύεται τους καρπούς των κόπων, της αγάπης και των προσευχών Σας.

Και Σας διαβεβαιώνουμε ότι η θέση την οποία επιθυμούμε να έχουμε είναι εκείνη του Ααρών και του Ωρ, οι οποίοι, όταν τα χέρια του Μωυσή βάρυναν, τα κρατούσαν υψωμένα, ο ένας από τη μία και ο άλλος από την άλλη πλευρά· δηλαδή η θέση εκείνων που στηρίζουν, εκείνων που εργάζονται για την ειρήνη, την καταλλαγή και την ενότητα της Εκκλησίας.

Είς πολλά έτη, Παναγιώτατε!

Ακολουθώς παρετέθη εόρτιος τράπεζα, στην οποία παρέστη και ευχήθηκε στον Πατριάρχη ο Εντιμ. Δήμαρχος της Ίμβρου Bülent Ecevit Atalay.

Η παραμονή της επετείου

Την παραμονή ο Παναγιώτατος παρέστη συμπροσευχόμενος, στον Ι. Ναό Αγίου Γεωργίου στο χωριό του, τους Αγίους Θεοδώρους, κατά τον Μ. Εσπερινό της Αποδόσεως της εορτής της Μεταμορφώσεως και την Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο, που τελέστηκε χοροστατούντος του Μακ. Πατριάρχη Αλεξανδρείας Θεόδωρο και συγχοροστατούντος του Μακ. Αρχιεπίσκοπου Αλβανίας Ιωάννη.

Μετά την Απόλυση, ο Παναγιώτατος παρουσίασε στο εκκλησίασμα τους αδελφούς του Προκαθημένους των Εκκλησιών Αλεξανδρείας και Αλβανίας εκφράζοντας τις εγκάρδιες ευχαριστίες του για την παρουσία τους και αναφέρθηκε στο πολυσήμαντο έργο τους αλλά και στις ποικιλότροπες προκλήσεις που αντιμετωπίζουν στη διακονία τους.

Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β΄

“Μεταφερόμεθα νοερῶς δεκαετίας ὀπίσω καί ἀναμνησκόμεθα τοῦ πολιοῦ Γέροντός Σας, τοῦ μακαριστοῦ καί σοφοῦ Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος, ὅστις εἶχε διαβλέψει ἐξ ἀρχῆς τήν θείαν κλήσιν Σας. Ὅπως χαρακτηριστικῶς ἀνέφερε ὁ πολὺς ἐκεῖνος Ἱεράρχης εἰς τήν προσφώνησίν του κατὰ τήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν Σας ἀργότερον τό 1969 εἰς τό Ναύδριον

τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἡ ἁμαρτία καί ἡ κακία εἶναι πολύμορφος, ἀλλά ἡ ρίζα των εἶναι πάντοτε τό ἰδικόν μας «ἐγώ», ἡ φιλαυτία καί ἡ ὑπερηφάνεια. Διά τοῦτο, ὡς στοργικός πατήρ, Σᾶς προέτρεψε μέ ἕναν λόγον, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε τόν πνευματικόν Σας γνώμονα διά βίου: «Κενώθητι. Ταπεινώθητι. Καί κυρίως δός θέσιν τῇ θείᾳ Χάριτι». Καί κατέληξε μέ τήν μεγάλην προφητικὴν εὐχὴν νά παραμείνετε μέχρι τέλους: «κεχαριτωμένος παρά Θεοῦ, κεχαριτωμένος παρά ἀνθρώποις».

Πόσον ἀληθῶς καί θαυμαστῶς, Παναγιώτατε, ἐσαρκώθησαν καί ἐπληρώθησαν οἱ προφητικοὶ αὐτοὶ λόγοι εἰς τήν μακράν καί καρποφόρον διακονίαν Σας! Ἐκενώθητε ἐκουσίως ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεκδυόμενος πᾶσαν ἰδιοτέλειαν καί ἀφιερούμενος ὁλοκληρωτικῶς εἰς τήν διακονίαν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ποιμνίου Του. Ἐδώσατε ἀφθόνως χῶρον εἰς τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος νά δράσῃ διά μέσου Σας. Καί πράγματι, παραμένετε μέχρι τῆς σήμερον ὁ κεχαριτωμένος πρωθιεράρχης, ὁ συμπληρώσας τριάκοντα καί πέντε ἔτη εἰς τό πηδάλιον τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀναδειχθεὶς μάλιστα ὁ μακροβιώτερος πρωθιεράρχης κατὰ τήν δισχιλιετῇ ἱστορίαν Αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος μέ πραότητα ἀλλά καί μέ ἀδαμάντινον φρόνημα κυβερνᾷ τό σκάφος τῆς νοητῆς ὁλκάδος ἐν μέσῳ τῶν φουρτουνιασμένων θαλασσῶν τοῦ συγχρόνου κόσμου.”

Συνεχίζοντας ο Μακ. Πατριάρχης Αλεξανδρείας είπε:

“Ὡς Προκαθήμενος τῆς παλαιφάτου καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀλεξανδρέων, τοῦ Δευτεροθρόνου Πατριαρχείου, αἰσθάνομαι βαθεῖαν συγκίνησιν καί ἱερὸν χρέος νά ἀναφερθῶ εἰς τοὺς ἀρρήκτους, ἱστορικούς καί αἰωνίους δεσμούς οἱ ὁποῖοι ἐνώνουν τὰς δύο Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ Θρόνος τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου καί ὁ Θρόνος τοῦ ἁγίου Μάρκου συμπορεύονται ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Χριστιανοσύνης. Κοινοὶ ὑπῆρξαν οἱ ἁγῶνες διὰ τὴν προάσπισιν τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος, κοινὸν τό ποτήριον τῶν θλίψεων εἰς χαλεπούς καιροὺς, κοινή ἡ μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Αὕτη ἡ πνευματικὴ ἐνότης καί ἡ ἀδελφικὴ ἀλληλεγγύη προσωποποιεῖται ἱστορικῶς εἰς μορφάς ἁγίων καί σοφῶν Πατριαρχῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον καί συμπαρεστάθησαν —ἢ ἀκόμη καί ἐκλήθησαν νά ποιμάνουν— τὸν Οἰκουμενικόν. Ἀναφέρομαι ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς μεγάλους Κρῆτας Πατριάρχας, Μελέτιον Πηγᾶν καί Κύριλλον Λούκαριν. Ἀμφότεροι γόνοι τῆς λεβεντογέννας νήσου Κρήτης καί μοναχοὶ τῆς ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀγκαράθου, πνευματικοὶ γόνοι τοῦ συγγενοῦς αὐτῶν, ἁγίου Σιλβέστρου, τοῦ Ἀγκαραθίτου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ προσφάτως ἁγιοκαταταγέντος. Ὁ μὲν Ἅγιος Μελέτιος Πηγᾶς, ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀνέλαβε καί τὴν τοποτηρητείαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, στηρίζων τό Φανάριον εἰς χρόνους δυσχειμέρους μέ σοφίαν καί σθένος. Ὁ δέ μέγας ἱερομάρτυς Κύριλλος Λούκαρις, μετετέθη ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καί ἐσφράγισε τὴν Ὁρθόδοξον ὁμολογίαν του μέ τό ἴδιον αὐτοῦ τό αἷμα ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Καί θεωρῶ θείαν εὐδοκίαν καί μεγίστην εὐλογίαν ὅτι εἰς τὴν ἱεράν αὐτὴν χορείαν ἐντάσσεται καί ἡ ἐλαχιστότης μου. Ὡς Κρῆς τὴν καταγωγὴν καί ὡς τέκνον πνευματικόν τῆς αὐτῆς ἱερᾶς μάνδρας τῆς Ἀγκαράθου, ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας εἰς τόν Θρόνον τοῦ ἁγίου Μάρκου, φέρω ἐντός μου βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς συνεχείας. Ἡ Κρήτη, ἡ Ἀλεξανδρεία καί ἡ Κωνσταντινούπολις ἐνοῦνται διὰ τῶν αἰώνων μέ ἓνα νῆμα ἀγάπης, θυσίας καί ἀπαρεγκλίτου ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τό μαρτυρικόν καί ἀειφεγγές Φανάριον.” [ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΔΩ το πλήρες κείμενο της ομιλίας του Πατριάρχη Αλεξανδρείας]

Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας προσέφερε στον Παναγιώτατο ως αναμνηστικό δώρο αργυρό δίσκο με την Αγία Τριάδα στο κέντρο, ενώ εκ μέρους του επιχωρίου Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου, ο Οικουμενικός Πατριάρχης προσέφερε στους δύο Προκαθημένους δεσποτική βακτηρία. Ο παριστάμενος Επίσκοπος των εν τη Πόλει ΡΚαθολικών Θεοφιλ. Massimiliano Palinuro προσέφερε διά του Πατριάρχου στην Ι. Μητρόπολη Ίμβρου και Τενέδου έναν σταυρό ευλογίας που φέρει απότμημα του τιμίου και ζωοποιού σταυρού του Κυρίου.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Σεβ. Μητροπολίτες Γέρων Χαλκηδόνος Εμμανουήλ, Φιλαδελφείας Μελίτων και Γουϊνέας Γεώργιος, κληρικοί, Αγιορείτες πατέρες, Άρχοντες Οφφιλιάλαιοι της Μ.τ.Χ.Ε. με επί κεφαλής τους τον Πρόεδρο της Αδελφότητος τους «Παναγία η Παμμακάριστος» και Οικουμενικό Μέγα Ευεργέτη Εντιμολ. Αθανάσιο Μαρτίνο, η Γενική Γραμματέας Αποδήμου Ελληνισμού Εξοχ. κ. Μ. Μυρογιάννη, εκπρόσωποι Ιμβριωτικών και Ομογενειακών Σωματείων και πλήθος πιστών.

Το πρωί της ίδιας ημέρας ο Παναγιώτατος υποδέχθηκε τους δύο Προκαθημένους στην πατρική οικία του και στο παρακείμενο αυτής μικρό Μουσείο που είναι αφιερωμένο στην ζωή και στην Πατριαρχική του διακονία. Στη συνέχεια, στην αίθουσα του Πολιτιστικού Συλλόγου του χωριού, κλήρος και εκπρόσωποι των

φορέων ευχήθηκαν στον Παναγιώτατο και υπέβαλαν τα σέβη τους προς τους δύο φιλοξενούμενους Προκαθημένους.

Το μεσημέρι ο Παναγιώτατος μαζί με τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας, τον Αρχιεπίσκοπο Αλβανίας και τον Ποιμενάρχη της Ίμβρου επισκέφθηκαν εθιμοτυπικώς τον Έπαρχο της νήσου Εντιμ. κ. Osman Acar, και ακολούθως το Μουσουλμανικό Κοιμητήριο, όπου ο Οικουμενικός Πατριάρχης απέθεσε λίγα λουλούδια στον τάφο του Emirhan Çinar, ενός νέου της νήσου, ο οποίος πριν λίγες ημέρες, μαζί με ένα φίλο του, βρήκαν τραγικό θάνατο σε τροχαίο, προκαλώντας συγκίνηση και θλίψη σε όλο το νησί.

Φωτογραφίες: Νίκος Παπαχρήστου / Οικουμενικό Πατριαρχείο

